

SEX=БАЛЯСЫ

ПАДКАТ З ПАДМАНАМ

Нікому з нас не прыемна, калі цябе абводзяць вакол пальца, праўда? Хаця мы і самі часам мусім закрываць вочы на нейкія хітрыкі навакольных. («Калі не хочаш псаваць з чалавекам адносіны — не перахкадай яму хлусіць»). Ну, гэта такія адносна бяскрыўдныя правілы гульні, якія абавязкова прысутнічаюць у нашым жыцці. Як размовы пра жанчын. («90x60x90=486 000 кубічных сантыметраў. Нішто сабе «прыгожая дзяўчына!!!») Як стасункі паміж паламі. («Не трэба ў мужчын у загсе пытаць розныя глупствы пра гора і радасць, трэба адразу пытацца, ці гатовы ён быць галодным, вінаватым і вечна абавязаным»). Ды жартую-жартую... Але гэта тыя сітуацыі, калі, як казаў класік, мы самі падманвацца рады. («Не гавары чалавеку ўсю праўду, калі хочаш з ім пазнаёміцца. Пакінь гэта на той выпадак, калі захочаш з ім расстацца»). Зусім іншая справа, калі цябе «развялі» свядома. («Калі Маша нарэшце выйшла замуж за Ігара, яна была на сёмым небе ад шчасця і на трэцім месяцы — ад Канстанціна»). Асабліва ў справах сардэчных...

У сталіцы нядаўна вынеслі прысуд хлопцу, які пад выглядам дзяўчыны выманіў праз інтэрнэт у даверлівых грамадзян больш за 50 тысяч рублёў. Злачынствы здзяйсняліся на працягу больш як двух гадоў, пацярпелымі прызнаны 64 чалавекі. («— Мужчына, вы яшчэ доўга маўчаць будзеце? Для каго я тут саромеюся!») Махляр стварыў акаўнты ў сацсетцы і на сайце знаёмстваў пад жаночым імем, размясціў там фота дзяўчыны. («— Мужчына, вы не ведаеце, што я раблю сёння ўвечары?») Пасля, знаходзячы розныя прычыны, пасылаючыся на цяжкае матэрыяльнае становішча, прасіў віртуальных знаёмцаў перавесці яму грошы на тэлефон. («Дзяўчаты замуж выходзяць худзенькімі, каб лягчы было ў дом трапіць. А з гадамі таўсцюць, каб выпіхнуць цяжка было»). І — што вы думаеце — пераводзілі: хто па дробязі, а адзін з пацярпелых за два гады пералічыў больш за 39 тысяч рублёў. («Ох, не перавяліся яшчэ ў нас смелыя мужчыны! У іх у «сябрах» і жонка, і палюбоўніца. Во бястрасныя»). Цікава, што асуджаны пад пагрозай выдаць звесткі аб іх віртуальных стасунках жонцы аднаго з пацярпелых прымусіў апошняга пералічыць яму... 10 рублёў. («— Удзячнасць, Зяма, такі можа быць чорнай. Бляшаначка кавы ці, напрыклад, ікры!») Ну ды добра — грошы... Я вось што адразу прыгадваю пасля гэтай гісторыі... Вядомую фразу з фільма «Добры дзень, я ваша цёця»: «Я цябе пацалую... потым... калі захочаш». Застаецца толькі здагадацца, пра што думалі ў зале суда ахвяры махляра (іскі прад'явілі толькі некалькі чалавек). Ці глядзелі яны яму ў вочы, як сябе адчувалі? («Кожны інтэлігентны чалавек павінен заўсёды задавацца пытаннямі «Хто я?», «Чаму я такі дзёрзкі?», «З якога я раёна?»)

Ну, тут усё абышлося толькі грашовымі стратамі. А вось у Амерыцы здарылася гісторыя... У Фларыдзе 32-гадовы жыхар выдаваў сябе ў інтэрнэце за хатнюю гаспадыню, якая сумуе, прыбіраўся ў жаночую бялізну, каб пазнаёміцца з мужчынамі, запрашаў да сябе кавалераў... Потым прапаноўваў ім завязаць вочы і прывязаваў да крэсла... Пацярпелымі па справе праходзяць 150 чалавек — пішучы, што побач была ваенная база. Як там далей гаварылі ў тым жа фільме пра цётку? «Ці мала ў Бразіліі... Педраў?! І не пералічыць!» («Намінацыі на «Оскар-2018»: «Найлепшае мужчынскае дамаганне», «Найлепшае жаночае дамаганне», «Найлепшы арыгінальны сцэнарый для абвінавачання ў дамаганні», «Найлепшы зрэжысраваны харасмент», «Найлепшае дамаганне на замежнай мове»). Ага, вось такія норавы...

Нядаўна 82-гадовы аўстрыйскі мільярдэр і яго пятая па ліку 25-гадовая жонка далі першае сумеснае інтэрв'ю. Апошняя, не адмаўляючы, што ёй падабаецца весці шыкоўнае жыццё, якое ёй забяспечвае банкаўскі рахунак састарэлага мужа, тым не менш пераконвала, што грошы — не галоўнае. («— Ты ведаеш, Васька ў суботу ажаніўся. — Па любові ці з-за грошай? — Нявесту ўзяў з-за грошай, а грошы — па любові»). Маўляў, абы чалавек добры быў. Ну, мы ж з вамі так адразу і падумалі, праўда?! («Павыходзяць замуж за старых рэжысёраў, кампазітараў, артыстаў, бізнесменаў і гавораць, што па любові... Але нешта я не чуў, каб улюбляліся ў старых слесараў».)

Дарэчы, ведаеце, што ў Амерыцы пакрыўджаны жаніх пяць гадоў судзіўся з нявестай, якая яго кінула, з-за пярэсцёнка? Дайшоў нават да Вярхоўнага суда Нью-Ёрка. («У дзяўчат выдатная памяць на тое, што зрабіў хлопец. І поўная амнезія на тое, як паводзяць сябе самі»). 54-гадовы мужчына падарыў 50-гадовай абранніцы пярэсцёнак з брыльянтам коштам 39 тысяч долараў, а праз два гады пара рассталася. Пакрыўджаны кавалер пачаў патрабаваць вярнуць яму падарунак, жанчына адмовілася. («— Што рабіць, калі дарагі цябе не любіць? — Прадаць, пакуль дарагі»). Як па мне, дык абодва не маюць рацыі. Калі ты, мужык, падарыў пярэсцёнак, навошта патрабаваць яго назад? А хоча вярнуць, жанчына, аддай і забудзься — адчуй сябе лэдзі! («Хочацца выглядаць, як «паглядзі, каго ты згубіў», але пакуль атрымліваецца толькі як «паглядзі, як ты своечасова ўцёк».)

...Мабыць, цалкам застрахавацца ад такіх сітуацый немагчыма. Хаця... «Як казаў мой бацька: бабу трэба шукаць на рэчцы. Там яна голая і без макіяжу». Гэта я вобразна, канешне...

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«ЕЎРАБАЧАННЕ» — МАРА, ДА ЯКОЙ Я ДОЎГА ІШОЎ

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— **Плануеш крыху адпачыць перад фіналам конкурсу ці каникулы зноў пройдучь міма?**

— Каникулы? Я нават не ведаю, калі яны будуць, — смяецца Даніэль. — Насамрэч у мяне застаецца вольны час, каб пайсці пагуляць на выхадных, каб з сябрамі хоць на ўроках фізкультуры пагуляць у баскетбол, таму нейкай асаблівай стомленасці няма.

«Калі часам здараюцца моманты, што хочацца ўсё кінуць і заняцца нечым іншым, я нагадваю сам сабе, што быць артыстам — няпростая праца, але вынік таго варты».

— **«Еўрабачанне» — мара ці шчаслівы выпадак? Ведаеш, многія шмат гадоў штурмуюць нацыянальны адбор, а ў цябе ўсё атрымалася так лёгка: прыйшоў, праспяваў, перамог...**

— Насамрэч мы вельмі доўга ішлі да гэтага. «Дзіцячая Новая хваля», «Голас. Дзеці» — тое былі этапы, спробы і карысны вопыт, а «Еўрабачанне» — самая вялікая мэта і мая дзіцячая мара, тут нельга было рызыкаваць «а раптам пашанцуе», трэба было адразу настройвацца перамагаць. У мяне за плячыма ўжо даволі многа конкурсаў, музычная школа па класе фартэпіяна, пяць гадоў заняткаў вакалам. Інакш кажучы, я стаўлюся да гэтай справы вельмі сур'ёзна.

— **Значыць, і дарослае жыццё плануеш звязаць з музыкай?**

— Так, бо гэта тое, што мне вельмі падабаецца, што атрымліваецца рабіць і, веру, тое, што ўдала складзецца ў будучыні. А калі не музыка, то... Па шчырасці, нават уявіць падобны расклад не магу.

— **Вяртаючыся зноў да конкурсу — што яны табе далі, чаму навучылі?**

— «Украіна мае талент» — гэта быў наогул першы вопыт удзелу ў маштабным тэлевізійным праекце. Канешне, вельмі перажываў, даючы першыя інтэрв'ю, назіраючы знутры, як здымаецца тэлешоу. Але разам з тым атмасфера вельмі спадабалася, і нават тое, што давялося чакаць сваёй чаргі каля шасці гадзін, не засмуціла. Суддзі казалі тры «так», і гэта была самая вялікая перамога на той час. З-за таго, што таленавітых

Фота БТРК.

дзяцей было вельмі многа, ішоў вялікі адсеў, і далей я не прайшоў, але, галоўнае, адчуў падтрымку прафесіяналаў і паверыў у свае сілы. Потым мы вырашылі падаць заяўку на «Дзіцячую Новую хваля», куды ўдалося прайсці, — і гэта зноў жа была вялікая, вельмі карысная школа, урокі якой мне дагэтуль вельмі дапамагаюць. Аляксандр Давідавіч Рэўзін вучыў нас літаральна ўсяму: як глядзець у камеру і не ўпусціць яе, як кантактаваць на адлегласці з публікай, як паводзіць сябе на сцэне — тым тонкасцям, якія спасцігаеш толькі на практыцы, і я вельмі ўдзячны, што прычыніўся да іх. І калі часам здараюцца моманты, што хочацца ўсё кінуць і заняцца нечым іншым, я нагадваю сам сабе, што быць артыстам — няпростая праца, але вынік таго варты.

— **Конкурсы шлях — не толькі перамогі, але і расчараванні і няўдачы...**

— Калі нешта не атрымліваецца, гэта сапраўды вельмі крыўдна. Але я лічу, што кожную няўдачу трэба ўспрымаць як чарговы этап, вучыцца на іх і ісці далей. Нават цяпер мы з педагогамі па харэаграфіі і вакале вучымся на тых памылках, якія былі падчас адбору. Прыкладна гэтаксама стаўлюся і да крытыкі: калі чалавек тлумачыць, у чым праблема, я прымаю гэта і працую над сабой, а калі гэта проста «хейт», негатыву дзеля негатыву — не звяртаю ўвагі.

— **У спісе тваіх музычных герояў — Бруна Марс, Дзіма Білан, Сяргей Лазараў. І чамусьці нікога з беларусаў. Хіба ў нас няма каго паслухаць?**

— Чаму ж, у Беларусі ёсць вельмі цікавыя артысты. Герман Цітоў вядомы не толькі як спявак, але і як кампазітар, у тым ліку на расійскай сцэне; Кірыл Гуд, адзін з аўтараў маёй конкурснай песні Time, — таксама вельмі круты, і я спадзяюся надалей з ім працаваць. Падабаецца тое, што робяць Тэа, Юзары, — наогул, у нас шмат таленавітых людзей у гэтай сферы. Яны не маюць безумоўных куміраў, але ў кожнага з іх ёсць чаму павучыцца.

— **Калі ты з песняй Time выйграў адбор, многія казалі: ну вось, зноў на англійскай. Па-беларуску спяваеш?**

— Канешне, спяваю! Падчас прома-туру па нашых гарадах часта спяваў «Купалінку», і людзі падыходзілі, падпявалі. І ў перспектыве, калі будзе выбар, хацеў бы спяваць на розных мовах, каб быць цікавым для рознай аўдыторыі.

— **Сёлетняе дзіцячае «Еўрабачанне» ўжо ўвайшло ў гісторыю як рэкорднае. Ці чуў ты песні-кагося з будучых сапернікаў?**

— Ужо многіх паслухаў. Вельмі спадабалася Данэлія з Казахстана (мы знаёмыя па «Дзіцячай Новай хвалі») і Дарына з Украіны. Безумоўна, хвалююся, але ад разумення таго, што буду выступаць у родным Мінску, дзе такая моцная падтрымка як сяброў, так і зусім незнаёмых людзей, робіцца нашмат лягчэй.

— **То ўдачы табе і да сустрэчы ў лістападзе!**

Якім будзе канчатковы сцэнічны нумар Данэлія Ястрэмскага на дзіцячым «Еўрабачанні», гаварыць рана: і сцэнічны вобраз, і харэаграфія яшчэ дапрацоўваюцца. Вядома, што на сцэне разам з ім выступяць чатыры танцоры. «Мы ўжо добра пасябравалі і цяпер як адна каманда», — гаворыць хлопец. Таксама да падрыхтоўкі далучыўся вопытны харэограф Дзмітрый Залескі, які раней ставіў тэлешоу «Танцуюць усе» ва Украіне і «Танцуй» на Першым канале. «Данік не любіў танцаваць, але потым змяніў сваё стаўленне, і на кожным уроку ён прыбаўляе вакальна, лепш раскрываецца як артыст, і гэта вельмі ўсцешвае, — дадае педагог па вакале Вольга Драздова. — Мы працуем у звязці з урачом-фаніятарам у нармальным, звычайным рытме, бо мутацыя голасу — не хвароба, а перыяд росту арганізма. Даніэль добра спраўляецца з галасавымі нагрузкамі, ён арганічны ў песні, і я ў ім упэўнена».

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.

ЧЫРВОНКА
 Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
 грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар
 СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НИКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@vziazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 17.10.2018 г.